

познати яйчари го настигнали край селцето, какъ го били и му взели половинъ отъ яйцата, като го заплашили, да не идва вече тамъ, ученицитъ бѣха така увлѣчени, че лицата имъ се багрѣха ту отъ чувство на съжаление къмъ невинния Геро, ту отъ чувство на умраза къмъ жестокитъ нападатели.

Съ треперящъ гласъ Геро свърши. Очитъ му блестѣха, като че имаха по срѣдата зрънце диамантъ. На душата му бѣше леко, много леко. Всички мълчаха, сякашъ за мигъ нѣкой имъ бѣше завързалъ езицитъ. Учителтъ изгледа смирения, изгледа развълнуванитъ деца и заговори:

— Е, какво ще кажете сега?

— Много хубаво, господинъ учителю, — викнаха дружно — като че е отъ писателъ написано...

— Да, ученици, личи, че вашето другарче има писателски даръ. Азъ ще пратя съчинението му да се отпечати въ нѣкое детско вестниче.

Децата насочиха погледи като бинокли къмъ Гера. Гледаха и недоумяваха. Предъ тѣхъ Геро, дрипавото яйчарче, сякашъ че изчезна. Остана като че само една рамка, въ която една невидима ржка постави новъ образъ — хубавъ, привлѣкателенъ, като ония хее тамъ на българскитъ писатели. Обидниятъ прѣкоръ избѣга като подплашена черна птица, а на негово мѣсто дойде новъ, който изми челото на Гера и го издигна високо предъ очитъ на другарчетата му.

И, вмѣсто Геро Пуйката, чуваше се навредъ изъ училището само Геро Писателтъ. А когато съчинението му излѣзе отпечатено въ едно детско вестниче, този прѣкоръ пустна толкова дълбоки корени, че и най-страшната буря не би могла да го изкърти.

Стоянъ Ц. Даскаловъ

ТЪНКИ ВЕЙКИ

Тънки вейки се навели —
цѣли въ бѣлота блестятъ,
а надъ тѣхъ вълшебно бѣли
пеперуди-рой летятъ.

Бързатъ, кичатъ дървесата
чудни, мѣхести листа,
че разплита надъ гората
пролѣтъ своята коса.

Ручейчето край скалата
пѣни се и лѣкати,
а росата по цвѣтята
като бисеръ скжпъ блести.

И усойтъ гористи,
гдето славей дивно пѣй,
и полянитъ цвѣтисти,
всичко, всичко чудно грѣй...

Тънки вейки се навели,
сякашъ тихо си шептятъ:
пакъ сме гиздави и бѣли,
цвѣтове по насъ цвѣтятъ!

Василь Дунавски